

Brooke Davis

## LA SORT DE SER 3

*Traducció de Xavier Pàmies*

*La Campana*

Títol original: *Lost & found*  
© Broke Davis, 2014

1a edició: juny del 2015

© de la traducció, Xavier Pàmies  
© Edicions La Campana  
Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona  
Tel.: 93 453 16 65  
info@lacampanaeditorial.com  
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: © Jim Tierney  
Adaptació de la coberta: Zink comunicació

ISBN: 978-84-16457-02-1  
Dipòsit legal: B. 14.545 - 2015  
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)  
Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

A la mare i al pare

No sé de quina altra manera donar-vos les gràcies  
per haver-me concebut

**primera part**

## la millie bird

En Rambo, el seu gos, va ser la primera «cosa morta» que la Millie va veure. Va trobar-lo a la cuneta del carrer una matí en què semblava que el cel es desplomés, amb la boira com un fantasma al voltant del seu cos desconjuntat. Tenia la boca i els ulls ben oberts, com si l'haguessin interromput a mig lladruc. La pota esquerra de darrere assenyalava en una direcció que no era l'habitual. La boira es va aixecar de damunt de tots dos, el cel es va ennuvol·lar, i la Millie va pensar que potser en Rambo es transformaria en pluja.

Va portar en Rambo a casa dintre la motxilla de l'escola, i llavors la mare de la Millie va decidir explicar-li com funcionava el món.

–Se n'ha anat en un lloc millor –li va dir en veu alta la mare mentre passava l'aspiradora per la sala d'estar.

–¿Un lloc millor?

–¿Què dius? Sí; al cel, dona. ¿Que no te n'ha parlat ningú? ¿Que no us ensenyen res, a l'escola? Aixeca les cames! El cel dels gossos, on tenen sempre galetes de gos i poden fer caca on

volen. Ja està, ja pots abaixar les cames. Abaixa les cames! I les caques que fan són, daixò, galetes de gos, i l'únic que fan és fer caca i menjar galetes de gos, i anar amunt i avall menjant-se les caques dels altres gossos; que són galetes de gos, de fet.

La Millie va estar un moment rumiant.

—¿Per què han de perdre el temps aquí, doncs?

—¿Què dius? Doncs perquè, mira, s'ho han de guanyar. S'han d'estar aquí fins que els voten per anar en un lloc millor; com un «Supervivents», però de gossos.

—Així, ¿en Rambo està en un altre planeta?

—Sí; es pot dir així. Escolta, ¿de debò que ningú t'ha parlat del cel, i que Déu està a dalt dels núvols i Satanàs està sota terra i totes aquestes coses?

—¿Jo podria anar al planeta nou on està en Rambo?

La seva mare va apagar l'aspiradora i es va quedar mirant la Millie.

—Si tinguessis una nau espacial, sí. ¿Tens cap nau espacial?

La Millie va mirar a terra.

—No.

—Doncs així no pots anar al planeta nou on està en Rambo.

Uns quants dies més tard, la Millie va descobrir que en Rambo no estava en cap planeta nou, sinó al jardí de casa, colgat de qualsevol manera sota el *Sunday Times*. La Millie va aixecar el diari amb compte i va veure en Rambo, però no ben bé en Rambo; un Rambo arronsat, consumit i mig descompost. Des d'aquell dia va anar a treure-hi el cap cada vespre,

per fer-li companyia mentre el cos li anava passant de ser alguna cosa a ser no-res.

El vell que travessava el carrer va ser la segona «cosa morta» que la Millie va veure. Després del cop que va rebre del cotxe, la Millie va veure com el vell sortia volant, i li va semblar que somreia. El barret li va anar a parar al capdamunt del senyal de «Cediu el pas», i el bastó va quedar girant al voltant del pal del fanal. Després havia caigut el cos, que va picar contra l'angle de la vorera. La Millie es va obrir pas entre el bosc de cames i de signes d'exclamació i es va agenollar al costat de la cara del vell. Va mirar-li els ulls fixament, i ell li va tornar la mirada com si només fos un personatge dibuixat. Va passar-li els dits per les arrugues de la cara, intrigada per saber quin ús devia haver fet de cada una.

De cop algú la va aixecar i la va separar d'ell i li va dir que es tapés els ulls, perquè «encara era petita». I, mentre se'n tornava a casa fent marrada, va pensar que havia arribat el moment de demanar al seu pare pel cel de les persones.

—Doncs mira, rata, hi ha el cel, i hi ha l'infern. L'infern és on va a parar tota la gent dolenta, com els criminals, els estafadors i els vigilants d'estacionament, i el cel és on va a parar tota la gent bona, com tu i jo i aquella rossa guapa del concurs «Masterchef».

—¿Què et passa quan hi vas?

—Al cel, estàs amb Déu i amb en Jimi Hendrix, i pots menjar dònuts sempre que et vingui de gust. I a l'infern, doncs... has de ballar la «Macarena» sempre més, o el «Grease Megamix».

–I ¿on vas si ets bo i dolent?

–¿Què? No ho sé; potser a Ikea.

–¿M'ajudaràs a fer una nau espacial?

–Espera un moment, rata; acabem-ne de parlar als pròxims anuncis.

Ben aviat va començar a adonar-se que tot el que l'envoltava tenia un final: els animalons, les taronges, els arbres de Nadal, les cases, les bústies, els trajectes amb tren, els retoladors, les espelmes, la gent gran, la gent jove i la gent ni gran ni jove. No s'imaginava que, després d'haver consignat vint-i-set éssers diversos al seu *Llibre de coses mortes* –Una aranya, L'ocell de casa, L'àvia, El gat de la Gertrude la veïna del costat, entre altres–, el seu pare també passaria a ser una «cosa morta» i l'apuntaria al costat del número vint-i-vuit, amb una lletra tan grossa que va ocupar dues pàgines: «EL MEU PARE.» Com tampoc s'imaginava que, durant una temporada, quasi l'única cosa que podria fer seria quedar-se mirant aquelles lletres fins a perdre el record del que significaven; i que faria això, a la claror d'una llanterna, asseguda al passadís davant de l'habitació dels pares, escoltant com la mare feia veure que dormia.

## **el primer dia d'esperar**

Quan jugaven a fer figures amb punts, la Millie sempre era el «punt 1», la seva mare el «punt 2» i el seu pare el «punt 3». La



línia naixia de dintre la panxa del «punt 1», passava pel «punt 2» i el «punt 3» –que normalment miraven la tele– i tornava al lloc d'on havia sortit, formant un triangle. La Millie es posava a córrer per la casa, notant com la cabellera roja li saltava sobre els polsos, i el triangle que els unia s'anava entortolligant pels mobles. Si la mare deia «¿Vols parar d'una vegada, Millicent?», el triangle feia un rugit i es convertia en un dinosaure. Si el pare deia «Vine a seure aquí al meu costat», el triangle es comprimia i es transformava en un gran cor palpitant. «Trip-trap, trip-trap», feia ella en veu baixa, mirant d'acomodar-se al seu ritme. S'arraulia al sofà entre el «punt 2» i el «punt 3». El «punt 3» agafava el «punt 1» per la mà i li picava l'ullet. El pampallugueig d'imatges de la tele il·luminava la cara del «punt 3» en la penombra. «Trip-trap, trip-trap, trip-trap.»

\* \* \*

El primer dia d'esperar, la Millie s'espera al lloc exacte on la seva mare li diu: ben bé al costat de les talles extragrans de roba íntima femenina i davant per davant del maniquí amb camisa hawaiana.

–Torno de seguida –diu la mare, i la Millie se la creu.

El «punt 2» porta les sabates daurades, aquelles que converteixen cada pas que fa en una explosió. S'encamina cap als perfums –«Patam!»–, passa de llarg la roba per a home –«Patim!»– i desapareix: «Patum!» La línia entre el «punt 1» i el «punt 2»

s'estira i s'allarga, i la Millie veu com es va aprimant cada vegada més, fins que queda reduïda a una ratlleta molt tènue suspesa a l'aire.

«Trip-trap, trip-trap, trip-trap.»

La Millie portarà això a dintre sempre més, aquesta imatge de la seva mare fent-se cada vegada més i més i més petita. Li tornarà als ulls del pensament en ocasions diverses al llarg de la seva vida: quan els personatges de pel·lícula diuen «Torno de seguida»; quan, amb quaranta anys complerts, es mira les mans i no les reconeix com a pròpies; quan té una pregunta ridícula per fer i no se li acut ningú a qui fer-la; quan plora; quan riu; quan posa esperança en alguna cosa. Cada vegada que veu pondre's el sol a l'aigua sent una mica de basarda sense saber per què. Les portes automàtiques dels centres comercials sempre la negligegen. Si un noi la toca amb delicadesa la primera vegada, ella se l'imagina perdent-se en l'horitzó, ben lluny del seu abast.

Però ara encara no sap res de tot això.

El que sap, en aquests moments, és que les cames li fan mal de tant estar drete. Es treu la motxilla i es fica sota el penjador de les talles extragrans de roba interior femenina. La seva mare diu que hi ha dones que no es veuen les vergonyes perquè es mengen galledes senceres de pollastre. Aquesta roba interior és segurament per a elles. La Millie no ha vist mai un pollastre servit en una galleda.

—Però espero veure'n un algun dia —diu en veu alta, acari-ciant la roba interior.

S'hi està bé, aquí sota les peces de roba interior femenina de talla gegant. Li pengen a tocar del cap, tan a prop de la cara que els hi tira l'alè. Obre la cremallera de la motxilla i en treu un dels tetrabrics individuals de suc de fruita que la seva mare l'hi ha posat. Se'l pren xarrupant amb la palla. Per les esclatxes que queden entre la roba, observa els peus de la gent que passa. Uns van a alguna banda, uns altres no van enlloc; uns ballen, uns salten, uns s'arrosseguen, uns fan nyic-nyic. Hi ha peus petits, peus grossos, peus mitjans; vambes, sabates de taló, sandàlies; sabates vermelles, negres, verdes. Però la Millie no veu cap sabata daurada ni sent cap trepig explosiu.

Passen a poc a poc un parell de botes d'aigua blau cel. Ella es mira les seves.

–Ja sé que els hi teniu enveja –els diu–, però ens hem d'estar aquí. Ho ha dit la mama.

Allarga el coll i veu que les botes d'aigua passen fent bots pel passadís i s'internen en la secció de joguines.

–Paciència –diu.

Treu de la motxilla el *Llibre de coses mortes*, n'arrenca un full, hi escriu «A la mama. Torno de seguida», el plega en dos i el deixa a terra dret al lloc exacte on la seva mare li ha dit.

S'emporta les botes d'aigua a fer un volt. Amunt i avall de les escales mecàniques, primer caminant i després saltant amb un peu o amb tots dos i saludant com la reina d'Anglaterra. S'asseu al capdamunt i es queda mirant com els esglaons desapareixen.

–¿Què passa quan les escales no s’aplanen a temps? –demana a les botes d’aigua.

S’imagina els esglaons caient escales avall i escampant-se pels passadissos. Intenta coincidir amb la mirada de totes les persones soles que li passen pel costat, i, cada vegada que ho aconsegueix, l’aire s’enlaira davant seu com a les pel·lícules antigues que es mira la seva mare. Juga a cuït i amagar amb un nen que no sap que juga amb ella. Quan la Millie li diu que li toca parar a ell perquè l’ha trobat, el nen li demana, fent espirals amb el dit índex, per què té els cabells «d’aquella manera».

–Són ballarins –diu ella–. A la nit em salten del cap i ballen per a mi.

–Vinga –diu ell, i fa xocar de cap una Barbie contra un Transformer mentre amb la boca imita el so d’un cop sord–. Què han de ser ballarins.

La Millie està asseguda a terra, als emprovadors femenins.

–Sé on pots trobar roba interior –diu a una dona que es gira i es regira davant d’un mirall com si es volgués introduir a terra com una màquina perforadora.

–¿Què fas tu aquí? –diu la dona.

La Millie arronsa les espatlles.

Darrere la porta d’un dels emprovadors enraonen dues senyores. La Millie els veu els peus per l’esclotxa que hi ha entre la porta i el terra. Un parell de peus descalços i un parell de botes d’esquimal.

–No t’ho agafis malament –sembla que diuen les botes d’esquimal–, però ¿vols dir que el color coral et queda bé?

Els dits dels peus descalços s’arronsen.

–Em pensava que era rosa –sembla que responguin.

La Millie espera amb els homes que s’esperen asseguts en cadires davant dels emprovadors, esperant les dones, espiant per sobre de les bosses de mà i les bosses de comprar com animals esporuguits. Les parets del voltant estan cobertes de grans fotografies de noies amb roba interior que riuen i s’abraçen. Els homes que s’esperen se les miren dissimuladament. A la Millie se li acut que la roba interior extragran podria ser per a aquestes noies extragrans.

S’asseu en una cadira al costat d’un home calbo que es mossega les ungles.

–¿Has vist mai un pollastre servit en una galleda? –li demana. Ell arrepenja la mà al genoll i la mira de reüll.

–Espero la meva dona, maca –respon.

La Millie passa una estona sota els assecadors de mans dels lavabos perquè li agrada la sensació de l’aire que li passa pels cabells amb una remor de ventada, com si tragués el cap per la finestra d’un cotxe a l’autopista, o com si fos Superman donant la volta a la Terra. ¿Com sap l’assecador que s’ha d’engegar de seguida que hi poses les mans a sota? És una cosa sorprenent, però les dones que hi ha als lavabos no s’hi fixen, i es limiten a mirar-se esglaiades al mirall, tractant de trobar-se alguna imperfecció abans que l’hi trobi algú altre.

Asseguda darrere les plantes que delimiten l'espai de la cafeteria dels grans magatzems, la Millie contempla el vapor que s'enlaira de les tasses de cafè. L'home que sembla Santa Claus i la senyora de les galtes molt vermelles estan l'un de cara l'altre amb els cafès al davant. No es diuen res, però el vapor que surt dels cafès els petoneja i els balla al voltant de la cara i per sobre el cap. Un altre home menja sense mirar la seva dona mentre el vapor del seu cafè fa a l'aire unes formes meravelloses. La Millie no havia vist mai unes formes com aquelles. ¿Encara queden formes per crear? La dona dels nens cridaners té un cafè que fa inspiracions i expiracions i que deixa anar llargs sospirs de fatiga.

Al racó hi ha un home amb una cara que sembla feta d'escorça d'arbre. Porta elàstics vermells i una americana violeta, i agafa la tassa de cafè amb totes dues mans, com si estigués impedint que sortís volant. A la planta de davant de la Millie es para una mosca.

—¿Què passaria si totes les coses poguessin volar? —demana en veu baixa a les seves botes d'aigua, mentre mira com la mosca vola de fulla en fulla. El sopar et podria entrar volant a la boca, i el cel podria estar cobert d'arbres i els carrers podrien canviar de lloc; hi hauria gent, però, que es marejaria, i els avions ja no serien una cosa tan màgica.

L'home de cara d'escorça d'arbre bufa el cafè tan fort que el cafè es vessa una mica per la vora de fora i el vapor es parteix en dos. Una part se'n va endavant i l'altra se'n va amunt. L'ho-

me es queda mirant la tassa fixament una estona, i després torna a bufar.

L'home s'aixeca. Ha d'arrepénjar totes dues mans a la taula i hissar-se amb totes les seves forces. S'encamina de dret cap a la Millie, i la Millie li busca la mirada però ell no aixeca els ulls. La mosca el segueix, bronzint-li al voltant del cos. Ell allarga una mà i es pica la cuixa. La mosca cau a terra.

La Millie s'acosta de quatre grapes a la mosca i se la posa a la palma de la mà. Aixeca la mà cap a la cara, tanca el puny amb força, s'aixeca i es queda mirant l'esquena de l'home de cara d'escorça, que surt de la cafeteria amb pas feixuc en direcció a la porta principal.

La Millie troba la motxilla sota les talles extragrans de roba íntima femenina. En treu el seu pot de vidre d'urgència, se'l posa entre els genolls, descargola la tapa i hi deixa la mosca a dintre. Torna a cargolar la tapa i treu de la motxilla el *Llibre de coses mortes* i els retoladors. «Número 29», hi escriu. «Mosca d'uns grans magatzems.» A través del full pot veure «PARE» del revés escrit amb lletres grosses. Pica el retolador contra una de les botes d'aigua. Agafa el pot de vidre i se l'acosta a la cara. Per una escletxa que hi ha entre les peces de roba interior, el maniquí de l'altra banda del passadís té la vista abaixada cap a ella. Porta una camisa d'un color blau llampant amb palmeres grogues estampades. A través del vidre del pot se li veuen els ulls molt grossos, com si el tingués a pocs centímetres de la cara. La Millie desplaça

un parell de peces de roba interior per veure-li els genolls i prou.

La Millie té el pot de vidre agafat amb força tota la tarda sense deixar de mirar si veu unes sabates daurades. I, quan la tarda es torna vespre, i es tanca de cop l'última porta, i tot queda negre –l'aire, el so, la terra–, sembla que tot absolutament s'acabi. La Millie aixafa la cara contra la finestra, es posa les mans al costat dels ulls per veure-hi a fora i observa com la gent se'n torna als cotxes amb altra gent, amb marits i mullers i nòvies i nòvies i nens i àvies i filles i pares i mares. I se'n van tots amb cotxe, tots sense excepció, fins que l'aparcament queda tan buit que fa que els ulls li coguin. Torna a ficar-se sota les talles extragrans de roba íntima femenina i treu un entrepà de la motxilla. Mentre se'l menja es mira el maniquí per l'esclotxa d'entre la roba interior. Ell li torna la mirada.

–Hola –diu la Millie en veu baixa.

L'únic altre so que se sent és el brunzit dels llums de les vitrines.

## **el segon dia d'esperar**

La Millie es pensava de petita que, fos on fos que t'adormissis, sempre et despertaves al teu llit. Tant si s'adormia a taula, com al terra de casa la veïna, com en alguna atracció del parc d'atraccions, quan es despertava era sota el seu cobrellit, mirant el